

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 47

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ   »   15.—   »   8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὄρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν ἀποδέξετε δὲ νὰ ἴδῃτε
στὴν ἀνράδα τοῦ τζακιοῦ σας
τὸν χειμῶνα,
μιὰ γυναῖκα ὅλο ῥόδο
κι' ὅλο φλόγα νὰ σᾶς γνέσῃ
γελαστή.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Αθήνη την φορά τελεία άποτυχία σά έμμετρα. Ακόμη κ' οι καλύτεροι χειριστάι του στήλου άπ' τους συνεργάτας μου δέν μ' εύχαρίστησαν. Όπως δέχεται το 2ο τεράστιο του «Φεγγαριού» εινε κριμα να χαθή κ. Χ. Δ. Μαρκ. Σε πληροφοροδ μόνο ότι η παρομοίωσις...

Εχει γραφή. Τόν δημοκρατικώ ενδεκαούλο λαβο της «Ψαροπούλας» σου, τόν εξήλεψε ο κ. Γ. Δ. Βαρ. και μουστειλε την «Ζωγραφιά» του, που εινε όμως κατώτερη του. Η «Ροδοδάκτυλος Ηώς» μου στέλνει κάτι «συμβουλές» όχι κ' άσχημες. Π. γ. :

Από τους εξήτονος διαλόγους μου που έστάλησαν έγκριτω της Ροδοδάκτυλου Ηώς, του «Ασπρου Κόρακα και του κ. Μ. Παλαιολόγου, όχι δά και του Κέδρου.

Πολύ έξυπνοι «Τό κρασί της μαγιάς-Μετρώ» του Baron de Méliane και «Τό κούνη το φοιτητού» του κ. Δ. Σιαμάνη, τό μόν άπ' τό γαλλικό, τό δέ άπ' τό Ιταλικό. Τά εγκρίνω μετά χαράς άν και ξένα και εκτός της προκηρύξεως. Αλλά τί σημαίνει. Μακάρι να κατηγόνητο και άλλοι εις μεταφράσεις.

Βλέπετε τόν κ. Κ. Ι. Τζηρίτη έγινε πιά τακτικός συνεργάτης μου. Και τί ώραιες, δημιουργικές μεταφράσεις! Παρακαλώ μόνο τους φίλους, όσάκις μου στέλλουν τέτοιες να σημειώνουν τό όνομα του συγγραφέως, του περιοδικού ή του βιβλίου, ως επίσης άν εινε μεταφράσις ή ελευθερά διασκευή. Ο κ. Αθ. Ε. Βακ. μου στέλνι κ' άλλο ξένο με την εξής ύπόθεσι: «Ενας ήθοποιός, γυρνώντας μετά την παράδεισι άπέπτατος σάτι του, περνά από μια μπουρακιά και, με τό τελευταία λεπτό που του άπέμειναν, παίρνει μια μπουρακιά. Αλλά βράζοντας να πληροφορη ελθε ότι είχε ξεχάσει στη τζέπη του ένα μάστο ψευτοχιλιάρικο, που του ελχαν χροιασθή στο ρόλο του.

Δέν θα ξεχάσω στήζωη ποτέ μου τά μαγεμένα εκείνα βράδια που ερχόμαστε με την αγαπημένη μου σμά σου και χιζώμα στόν όνειρομένο κόσμο σου τό ώραιότερα παλιό της άγάπης μας και σύ μάς προφύλαγε με τό μυστηριό μου άπ' τάδιχαριτά τά μάτια.

Τώρα όμως, γλυκό μου σκοτάδι, ή άγάπη μου με ξεάσασ, ή θύμησή της με φέρνει σε σε τόν πιστό μου φίλο να σου πώ τόν πόνο μου, να σου πώ γιά τη λυρωματικά που δέχτηκε ή πικραμένη μου καρδιά και σβει άγάλη-άγάλη. Αθήνη. Αγ. Δούπας

«Αρχισ, γλώσσα, να λάλεις και τό τραγουδι άς τρέχη γιάτ' ή άγάπη έχει αρχή και τελευταίο δέν έχει. Γ. Δροσίνης

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΦΟΥ

Με τό καλύτερο τρέμον και χείρ άσπαιρην όπιστη φύλλο άν έμωον γράφω εν τη παρών Σφαί- διάφορα γεγνά. [σαν σπονδυλά κ' έξουφρέα! Και εν πρώτην τών λούστρων την όλότην, τό όποιον, συνδικάτων έμπεποίηρον έσκάτων ως εδον Συλλόγων πενταπλασείν τάς τιμάς, δι' έμβροούλον ή έμβρόγον, πάν δρόμον δέκα δραμάς! Αλλως, κόσμον μπόγον έφ' [όμιον τράβων μόνος τόν δρόμον.

Και δέπτερον: τό λιαν ύπειγον έξ άπασών [τόν γεγονών, έσθίν ο «Νονισαλιστικός, λέει, Όνμιλος τών [γυνών», άξινά ήσκαρσίτη τέλεπατον τό ώραιον φίλον ίνα λύσειν ήμίν τους δέν τόν έμπαλόν εις τό [ξύλον,

Οίντω γούν άναμεταξό τών σύνζυξ τά πάνθ' [όμιον, κλείσειν δέ τοδυβαλιν της φούστεως τόν κυλών όστε τί πεποιχώμεθα, περικαλόν; Ούντω γούν άναμεταξό τών σύνζυξ τά πάνθ' [όμιον, κλείσειν δέ τοδυβαλιν της φούστεως τόν κυλών όστε τί πεποιχώμεθα, περικαλόν; Ούντω γούν άναμεταξό τών σύνζυξ τά πάνθ' [όμιον,

Ο ΑΓΝΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Ερχομαι σε σε γλυκό σκοτάδι, να σου πώ πόσο ή καρδιά μου χαίρειται και γελά όταν την συνηροφείς, γιάτι της θυμίζεις διαν κόμο πλασιέμον από χρυσά όνειροποληματα που τώρα πιά έβρωσε.

Δέν θα ξεχάσω στήζωη ποτέ μου τά μαγεμένα εκείνα βράδια που ερχόμαστε με την αγαπημένη μου σμά σου και χιζώμα στόν όνειρομένο κόσμο σου τό ώραιότερα παλιό της άγάπης μας και σύ μάς προφύλαγε με τό μυστηριό μου άπ' τάδιχαριτά τά μάτια.

Τώρα όμως, γλυκό μου σκοτάδι, ή άγάπη μου με ξεάσασ, ή θύμησή της με φέρνει σε σε τόν πιστό μου φίλο να σου πώ τόν πόνο μου, να σου πώ γιά τη λυρωματικά που δέχτηκε ή πικραμένη μου καρδιά και σβει άγάλη-άγάλη. Αθήνη. Αγ. Δούπας

«Αρχισ, γλώσσα, να λάλεις και τό τραγουδι άς τρέχη γιάτ' ή άγάπη έχει αρχή και τελευταίο δέν έχει. Γ. Δροσίνης

Από τον σκληρόν άνώνα της ζωής

ΜΙΑ ΕΚΒΙΑΣΙΣ

Είχα εξετασει ένα άσθενή, ειπε ο γερω- καθηγητής, και άφου τόν έβραβα από την κυρία εισοδον του γραφείου μου, ηνοιξα την πλαγινή θύραν, την επικοινωνούσαν με την αΐθουσαν άναμονής τών έπισκεπτών, και ειπα: «αϊσρά;... Μιά δεσποινίς, άρκετά νόστιμη ήγέρθη και με ήκολούθησε. «Όρίστε, καθη- στε!» της ειπα. Αλλ' εκείνη δέν εκάθησε. Έως στου δ' έγώ να της πώ ξανά να καθήση ειχε γδυθή και ίστατο ένώπιόν μου...

Μά, δέν ήτο άνάγκη, δεσποινίς να έγγυ- μωθήτε τόσο... Δέν σας ειπα. Πετάξτε έπάνω σας την ζακέτα... Κάνει μια κρού... Τί έ- χετε; Τί; αισθάσεθε; — Τίποτε! κύριε καθηγητά, [άνάποδα, — Τίποτε; Τότε τ' ήρσατε; — Αλλ' εκείνη, άντι άπαντήσεως, ένεπηξε με άγριότητα εις τό στήθος της τούς δέξες όν- χας άμφοτέρων τών χερών της... Τό αλμα έ- ξεπήδησε κατακόρυφον και δυό-τρεις αιμα- τηραί γραμμαί ήχησαν να κατέχωνται προς την κοιλίαν της!...

Μά ειπασ τρελλή! της έφώναξα. — Όχι, γιατρέ. Αλλ' έτοι όπως ειμαι τώρα θα φωνάξω βοήθεια. Οι ήπηρεται και οι πε- λάσιοι σας θα τρέξουν. Θα πώ, ότι θελήσατε να με βιάσετε. Να και τό σημάδι της κτη- νοδιάς σας. Θα με πιστώσουν. Θα γίνη σκάν- δαλον. Θα γράφουν αι έφημερίδες. Θα χά- σετε την πελατείαν σας. Θα καθήσετε στο σκαμνί... Θα εινε πολύ άργά όταν τ' άποδει- χθή-άν τ' άποδειχθή—ή άρρώστης σας...

Μά, τί σας φταιγω; τί σας έχω κάνει, έμφυθίσα μη έννοώ. — Τίποτε! άπολύτω! Αλλά θα φωνάξω ά- μέσως, άν δέν μου δώσετε εϋθύς 2000 δραχμές. Η εκβίασις ήτο οισορά, βδελυρά. Αλλά δέν την περιμένα ποτέ και ήμον τελείως ά- παράσκευος—τί νάκανα; Και ήβλεπα, ότι ή άπειλή της, ό κίνδυνος τού σκανόλου, δέν ήτο άσθητικός. Έρχετο να ένδόσει. Ηνοιξα τό χροτοφυλάκειόν μου και της έτεινα δυό χιλιάρια.

Μ' ένύσταξε μ' ένα θριαμβητικό βλέμμα, όχι άμφορον οίκτου. — Προτίμητα να εκβιάσω αιμάσσουσα τάς σάρκας μου, παρά να κερδίσω έμπερονομένη τό σώμα μου, προσέθεσε. Νομίζω, ότι προτί- ημσα τό όλιγώτερον άνήθικον... Όμολογώ, ότι ό ήρωισμός της εκείνης μου ένέπνευσε κάποιον φόβον ή άν θέλετε, κά- ποιον θαυμασμόν, αλλ' όχι και συμπάθειαν. Η άπόλυται διασχίον δραχμών στα καλά καθούμενα, δέν μ' άφηνε να αισθανθώ συμπα- θειαν κ' ούτε πίστεια σ' ό, τι μου ειπε. Αλλά μήπως μορούσα και να θυμώσω; Πάντως τής έφέρθηκα πολύ ευγενώς.

Μου έπιτρέπετε να βάλω κάτι στα τραύ- ματά σας; Ω, όχι, δέν θα σας τσούξη μη φο- βηθείτε... Καθώς όμως έφερα την χείρα μου επί της καρδιάς της «Α! Α! ειπα. Τ' είν' εδω; Δέν έχετε τίποτε εικατε;... — Τί συμβαίνει, γιατρέ; έρώτησε τρομαγ- μένη; — Συμβαίνει, ότι βλέπω σαφή καρδιακά φαινόμενα... Εις τους όρπαλμούς τό χαρα- κτηριστικόν σημείον και εδω...—ελα θέτων επί της καρδιάς της τό στυνθοσκόπιον... ά- κριβώς... ακριβώς... ένδοκαδιότης... μμ... και προχωρημένη... και ή, άορτή... Μμ... Μμ... έπικινδύνα πράγματα... — Γιατρέ, με τρομάξετε! ειπε μ' άλλαγ- μένο έντελώς χρώμα.

Μη φοβηθείτε, μη φοβηθείτε!... Κ' έκα- τσα κ' έγραφα δυό όλόκληρες σελίδες διαίτησι και θεραπειάς. Έν τω μεταξύ εκείνη ειχε ντυθή. — Εδω τό γράφο ύλα, της ειπα. Προσέξετε να μην παρλειψετε τίποτε και ξαναπαράστε να σας δδ. — Εύχαριστώ, κύριε καθηγητά, μου ειπε φεγώντας. Και με συγχωρείτε... — Εισαι σχεωμένη, της άπήνησα, παρα- τηρήσα τό δυό χιλιάρια άφημένα στην γο- νία του γραφείου μου και βέβαιος ότι ή διατα που της έγραφα και άν την ήκολούθει δέν θα έβλαπτε την σιδηράν της ύγεια. Ο Ατθός

Γίνονται έπιστολάι

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

Εις άναγνώστης και μια άνα- γνώστρια της «Σφαίρας» έρωσι- σθησαν διά της στήλης τών ιδιαι- τέρων και άναλλαγής διελ ασών. Σάν τό χρόνον άμωβήσιον αϊσθίμα, έγεννήθη εις τις καρδιάς άφελέ- ραν και δημηφθη μια έξόχως ώραία και ένδιαφέρουσα άλληλο- γραφία.

Φίλη Δις Ένόμισα ότι δυό νέοι, και όταν ακόμη ειχε άγνωστοι προς άλλήλους, ήμπορου, εκτός τών ξερωχ χαριετισμών, να ειπουν και κάτι άλλο άνηρωπιοτερον άπ' τό «ευγενεστατή δεσποι- νίς». Πιστεύατε ότι, άν δέν ήθελαν την τόν ένάτων μου έγγεγραφομενον κατα της πικρη- κής τυτικότητος την όποιαν έτρωδμεν μέχρι τούδε, δέν θα άπελούτων να σας στείλω την παθών μου αήνη έπιστολήν, προσαρροειών σας «φίλην», όχι, βέβαια, από δικαίωμα τό όποιον μου δώσατε σε; άν και δέν άμφι- βάλλω, ότι και αυτό δέν θα μεύ τό ήρνεϊτο ή κάλοσύνη σας αλλ' επειδή ειλαικίως; αϊ- σθάνομαι άπέαντί σας αισθήματα τούσιν ά- γνώς φιλικά, όστε να μη βέβηω τό διατί να ψεύδομαι προς τόν ένάτων μου δίκων τό αϊ- σθημά μου, να ψεύδομαι δέ και προς σας και να αισθάνομαι τύψεις δι' αυτό. Ω! με πό- σην συγκίνησιν, με πόσην κατανύξιν, δύνα- μι να ειπω, έχαραξα την λέξιν «φίλη»... Σάν να έπαυόμην να είμαι προσεχώς ή ψυχρή μου, σάν να έξομολογησέτο στο Θεό... Αλλ' επειτα άναλογίσθηκα, ότι στήν εποχή αύτή της; ά- ειλικρινείας και του ψεύδους—όπου τό πάν έ- χουν κατηχηθή, μέχρι και τών Ιεροτέρων και ή λέξις αύτή, που θα έπρεπε να σημαίνει ότι άγρότερον και ιδανικότερον, εξέπεσον εις τοιούτον σημείω, όστε ό, τι μόνον δέν εύρον τολημρόν τό ότι την έχρησιμοποίησα προκει- μένον να έκρησασθώ ειλαικίως άπέαντί σας, αλλά μάλλον μου έφάνη ότι, περιοριζόμενος εις αύτήν της έδία, έγώ πλέω, μιαν νέαν σημασίαν την όποιαν ίσως, εις πολύ παλαιούς χρόνους, να ειχεν... Και ένφ, σκεπτόμενος την κοινήν της χρήσιν, ήθάλθησάμην μιαν προσβολήν κατά τού άδόλου αισθηματός μου, άναλογίζόμενος ότι την άπέαντα προς Σας και ότι ή ευγενικότης σας δέν εινε δυνατόν παρά να διαγνώση όλην την εύλάβειαν με την όποιαν την προσέφερα, έπλημύθησα από ένα αισθημα που σας όμολογώ—δέν δύναμαι να καθορίσω... Συνεπαρμένους άπ' αυτό ύπογρά- φομαι Γιώργος

Καλέ φίλε, Πραγματικός, Μόνον σε;ς χρησιμοποιούν- τες την λέξι «φίλη» μορούσατε να την ντύ- σετε με τόσην αισθηματικότητα και να της δώσατε βαθιά σημασία... Είπασ τόσο κα- λώς που τό σκεπθήκατε... Αισθάνομαι άλή-θεια μια άνακούφισα διά την εγκανίωσι της δι' έπιστολών άλληλογραφίας μας. Διότι—σας όμολογώ—τόρα τελευταία με στενοχο- ρούσε πολύ ό περιορισμένος χώρος τών καρ- ποστύλων. Ένοιωθα την άνάγκη ν' αλλάξω μαζύ σας δυό λόγια περισσοτέρα, να σας πώ κάτι, να μου πητε και σε;ς... Σκεπτόμουν να σας τό προτείνω ή ίδια, αλλ' ίσως...—έξρω γώ; τί να σας πώ... Και ή θεία διά παρεξηγούσε, και ή διευθύντρια θα με επέληξε άν τό μά- θαινε. Ειπε, έφούτε, τόσον στενών άντιλή- γων και αϊ δυό... Σας βεβαίω, ότι θα ήσαν ικανές να παρεξηγήσουν και την άγροτερον προθεσίμ... Μιά κόρη, σπουδίστρια, έσπε- ρική, να γράφη προς ένα νέον και δι άγνω- στόν της—τί φριχή! Τό έλάγιστον να ήτο έ- ξάδελφός της (Σ. Σ. Τρία άποκοινητικά σβη- σμένα). Και τέλος πάντων ό, τι άλλο ο μά όχι άλληλογραφία! Και όμως πόσα ύπέροχα λό- για, λόγια που άγαζούν της καρδίας, έχουν να πουν ένας νέος και μια νέα... Κ' αισθά- νομαι, ότι έχω να σας πώ τόσα... τόσα... Με την γλυκιά έλπίδα, ότι άγάλη-άγάλια θα βρω όλην την δύναμη να τό πώ και την τέχνην να τό έκφράσω, σας σφιγγω έγκάρδια τό χέρι. Δόξα

Αήλωσις. — Οι έπιθυμούντες να διατηρη- σουν τό ψευδώνυμον των διά τό 1920 παρα- καλοφνται να τό δηλώσουν έγκαιρώς προς άπο- φυγήν παραπόνου.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λίμ' Χάριτες, ουδ' μαύρ' κ' άραχ', κ' μυαλό διέν λείξ' μιτί-κατα- μπι. Αφόν:ας ήθου στου χουριό λειός ου Θύμιους κ' μι διεβα- λην λάθρα κ' ύπούλους πηες κατ' άνέμ'... Μαϊδι ντρουπή, μαϊδι τσίπα, μαϊδι τσι τσι... Μαϊδι, τού λ'πόν, ουρ' ζουτό- β'λουν, ουότ' μ' φέραν

τά χαριστίματ' ο' ου Μάριμα-Γούλας ου Ταμπαραμπας κ' ή θεία ή Μάρου ή Κουτρο- μπάνια. Ειπας, λείει, ουότ' έμπειής δη- λάδης ίγουό ου λιβέντ' ου Μητρούς' κ' άνου, μαδές, φλέτ'—άμ που να πάς χαριάτ' του ξερο σ' ίσένα τί ίστί φλέτ', ουή κούρα- δυνα;—έμπειής, τού λ'πόν, ίγώ ίναταθα ίέν Άνθής παζουόλου Ιμπτριαδός μιτα τίς Άνθίδς, θα κάν', λείει, κ' ή μουσουάρα σ' ίνατάι στου χουριό του αύτόν... Θα κάν' δη- την γουρουλαβίε; μι τ'ς λιβέντ' τ' χουριού... Προυόλου κ' κούγιον, ουρ' κουλουκθου- μούθουλα, ουότ' λιβέντ' ίένας εινε εις ά- παζίπατ του Ξηρόμυρον' ίγώ. Όλες τ'ς άπου- δέλ'πους, τού λ'πόν, τ' Παπαστράκα, τούν Γιάνον τ'ς Τσοφράπος κ' πάντα ίέτερον τ'ς γράφου στα ίπαλά ή μ' τ'σαρούχια άπ' μαδ'σαν οι φουτίς κ' διέν σ'κώνον πλείουν μαϊδι φόλα, μαϊδι πέσσουμα. Ίνουμε;ς; Ίένας ουρ' κωρη, εινε ου Μητρούς' κ' ίέχ' βουίει άνά την ύψηλιον:

Αφόντας μ' τ' άποσπασμα πιουόσθα γίνονταν θριαμβους στου κιδίη βλαχουχώρ' κ' άπ' του τσαρ'γάκι μ' ίπατοσί, διέν ίλαλοσσι πεία κουκόρ' γιά κουκόρ'...

Γιά δαίτου, ουρ' μορούρον, μι λ'μπίζουσι, μαδές, οι Άνθίδς κ' μι φέρονον γουροβου- λιόν ουν γινέτι κ' σράνα. Διέτρονον, ουότ' οι Άνθίδς, ουή σαφρακασίμ' εινε άπαζά- πανας ουράις, σάν του νηρο τ'ς Κουθ-Βυός, να τίς πιξ; στήν κουτα, ουότ' τούόπυρ ίσένα, άπ' ίεγινε ουόσφιρη ιηαντίουόλα, άπ' την έ- μαρούσουνη ή παριουά... Αϊ, τού λ'πόν,κατά Ζοζιβούλ' άπ' θά μ' πξ; ίου ουή χανα- κούμ' ουότι εινα πριέ ίέρουσε; ίν γέν'. Ποιούσι οι άνέφιρον ήθιόθις ποιός; εμιασι μαδές ίσα κ' όμοια; Γρίτουν κ' καλλιότι- νου, ουρ' καλλιακούδα, ουότ' ίν ίγώ γχιζι- γουό μίεσα τ'ς όρμ'ς κ' τ'ς πλατέις κ' όσον σά χουράφι κ' τ'ς παμαδοουκλήφους κ' κίνου κανένα χουρατόν μιτά κυράν κ' δουίαν, άφράτις σάν τ' άναπισσόμενον προυόθι' κ' μαριόλις, διέν τ'ς ίέπιασα, ουή γαζουτρου- βατίνα, μαϊδι τ'ς κάτας μ' μαϊνιά, μαϊδι θα τ'ς βάλω στου άνθό τ'ς λειμυνιάς στου κι- φάλ', μαϊδι κ' θα σφουμι μι δαίτις τούν χουροτό που Ίσατα. Μίνα κ' μίνα κίνουν ουγιου κ' ου, ουή τρυγόνα μ' εσι τού ίέ- τιρον ήμιο τ' Μητρούς'. Βάλτω μέσα στου ξερο σ' τού κιφάλ' κ' να τού διέσις στου ψιλό μανητή' κόμπου. Ακ'σας; Ακ'σας να λείξ. Χα... Αφουγκράσ' τούώρα κ' τ' άλλου; Ούόσον, ουή έπουόγιον τ' λόχ', κ' άν κίνου φλέτ' κ' κούρτες κ' γλιντουκουήσου μ' τ'ς Άνθί- δις κ' κουροδούλ'εμι στα χουράτια κ' ου- βουλόου κατά νά Ζαππεια μιτά μουδιστρού- λις, κουρδιδιλάστεις κ' παναλουνοδεις, ουόσα παλοκίνα κ' άν π'δάου, μαϊδι τού λ'πόν ή φ'σάναλλά μ' διέν κουνταί', μαϊδι μοπουήθ' θα γένου στουν κόσμο. Μητρούς' θέ να μ' ήουίνους κ' τυμαπίνους; όπ' αυός κ' τού ραβδί τ', άπ' ίέλιμι κ' ου σ'οχυρομένους ου Προπάτας άπ' τ' Λιπιουό τού ίλαλαί στου ζουράφ' είνεαα τ'ν άνθισίμ' άμυγαλιά... μ' ψ'λή κ' χουετή φουνη, μαζι κ' τ'ς όγιου κ' βάί μαμουλιά μ'. Τό μάτια σ' τέσσειρα κ' δικατέσειρα ουόμοιους ίού, ουρ' κατακουμέν' να πιδιαβάξ' ίντος τούν ουόριον τ'ς ήθι- κής κ' τ'ς άξιοκρηπίεας κ' μι γαζουλουγιάς κ' τούν ίέναν κ' μι τούν ίέτιρον, τούόπυρ μη φξ' κ'ιά χλωρά κανά βουλά— ου τρι- κωρατούς ίέξ' πουλλά κ' πουδάρια ου κατ' κουπόδαρους—κ' κατηνής' εις ίνδιαφέρου- σαι κατάσαςιν, ουρ' μοουτεμίν', ήγον θα χαλιέβ'ς μαμη κ' θα χουουγιάλν ύστια άκακαδαυηται άπαζίπατ κάτω στου Βάλτω τά χουρά... Σουίεπα, κάνι ρόκα σ' κ' φρόν'ια σάν τ'

Αμαρτωλή στήλη

— Σας βεβαίω, άγαπητέ μου, αυτό δέν τό πε- ρίμενα ποτέ από σας! Να μαθαίνω έγώ άπ' Άλ- λες ότι παντρέσασ και σ' έμένα να μην πηξ τί- ποτε. Σ' έμένα! Που σου έδωσα ότι μορεσι να δώσ σ' έναν άνδρα μια γυναίκα, μια παντεμ- μένη γυναίκα!...

— Παρακαλώ δέν σας εξήγησα τίποτε και δέν σας όρπειω τίποτε. Μου προσέγατε, ειτε μου προσέγατε, μόνος σας; εύχαριστώ! — Έστω (άφου τό θέλετ' ετσι!) αλλ' όπωσή- ποτε έπρεπε να θυμηθήτε ότι σε;ς χάρισα κ' έγώ κάποιες στιγμές, κ' ειτε χθές άκόμη... — Μάλισα' μου χαρίσατε σε;ς, σε;ς χάρισα κ' έγώ... — Ας εινε' μαζί σας δέν μορεσι να συνηθήση κανείς. Όστε ποδύ σύντεμα ε; Και με ποδύν πα- ρακαλώ! Δέν έχω καμιά δυσκολία να σε;ς τ'ν π'δ' με την Θάλαα. — Αδών! Μά... — Έξρω-έξρω τί θέλετ' να 'ήτε; ειτε ειχε έρα- στήν δέν ειν' αυτό; — Μα... έναν άνδρα; Ένα σωρό! Θα είσ' ό τελευταίος! — Ακριβώς' αυτό ειπίζω κ' έγώ! Δίσει τό να εινε ένας άνδρας ό πρώτος έρασις μιας γυναίκός, δέν σημαίνει τίποτε. Θα ήπαρξη πάντοτε κ' ό δεύτερος! Τό να εινε όμοιος ό τελευταίος, ε; αυτό... κείν πού κ' έρχεται!... Διότι 99 τών 100 μια γυναίκα που τό δικαίωμα έλα κ' τα χόρτασε έλα, μορεσι να γίνη καλή και τιμιά σούζουος... — Γιατί, έγώ δηλαδή, δέν ειμαι καλή σούζουος; Σας βεβαίω, διαν μ' έπηρε ό Ζωός, ήμουν παρ- θένος... — Δέν σημαίνει τίποτε! Αν δέν είχατε παρά μόνον αυτό τό προσόν, τό έχάσατε εϋθύς την πρώτη βραδιά, κ' έπειτα; — Μην παύετε, σας παρακαλώ με τίς λέξις. Θάλω να πώ ότι ήμουν έντελώς άγνή. Σας κα- τόπιν με παραπληνώσατε... Α! γιά σταθήτε, γιάτι δέν τά λέτε καλά. Ακριβώς' επειδή ό άνδρας σας ήσαν ό πρώτος άνδρας που έγνωρίζετε, γι' αυτό και τόν άπαθή- σατε με δεύτερον, μ' έμένα γυαλή— έλατε δά τόρα μην κουνιζέστε... Αν ήμουν έγώ ό ένδρας σας κ' ό Ζωός ό πρό τό γάμν' έρασις σας, θα μου μένατε πίση— έλιπώ τούλόγιον. Είπατε όμως άκόμη, ότι έγώ σας παραπληνώσα. Έπιτέ- φρατέ μου—επειδή δέν σας βοηθά φανταίη ή μνημη να σε;ς ύπερθυμόν τό πρώτο γραμματάκι... — Καλά' αλλά σε;ς δέν έπρεπε να με κινήτε όστε να σε;ς τό στελλω... — Έγώ; Τί έπταγα έγώ; Αποδείξει ειτε δέν σας προκάλεσα έγώ, ειτε ειτε δέν σας άπήνησα, αλλ' ήλθατε μόνη στο γραφείο γιά να πάρτε την άπαντη... όπως μου είπατε, και σε;ς μια όρα άκαταλληλή... — Τι θέλετε τόρα; Να μου πητε δηλαδή ειτε σε;ς ειθε άμνηστος; — Όχι καθόλου' δέν ειπα τέτοιο πράγμα... — Κ' έπειτα γιάτι έχατε την άξίωσιν αι γυναίκες να σε;ς εινε πιστά κ' σε;ς όχι... — Ποιός σε;ς τό ειπε αυτό; — Σας! Αμα πανδρευθήτε δέν θ' άπατάτε την γυναίκα σας; Έστω όχι με άλλ', μ' έμένα, πάντως δέν θα την άπατάτε; — Όχι! — Μπ; Όστε λοιπόν θα διακόψω και τόσ οχέους; Μπ; Σας βεβαίω από δέν τόν περιμένα. Η Δ)νις Μάγθα

ΩΣΤΕ ΕΤΣΙ ΔΟΞΗΘΗ...

— Σας βεβαίω, άγαπητέ μου, αυτό δέν τό πε- ρίμενα ποτέ από σας! Να μαθαίνω έγώ άπ' Άλ- λες ότι παντρέσασ και σ' έμένα να μην πηξ τί- ποτε. Σ' έμένα! Που σου έδωσα ότι μορεσι να δώσ σ' έναν άνδρα μια γυναίκα, μια παντεμ- μένη γυναίκα!...

— Παρακαλώ δέν σας εξήγησα τίποτε και δέν σας όρπειω τίποτε. Μου προσέγατε, ειτε μου προσέγατε, μόνος σας; εύχαριστώ! — Έστω (άφου τό θέλετ' ετσι!) αλλ' όπωσή- ποτε έπρεπε να θυμηθήτε ότι σε;ς χάρισα κ' έγώ κάποιες στιγμές, κ' ειτε χθές άκόμη... — Μάλισα' μου χαρίσατε σε;ς, σε;ς χάρισα κ' έγώ... — Ας εινε' μαζί σας δέν μορεσι να συνηθήση κανείς. Όστε ποδύ σύντεμα ε; Και με ποδύν πα- ρακαλώ! Δέν έχω καμιά δυσκολία να σε;ς τ'ν π'δ' με την Θάλαα. — Αδών! Μά... — Έξρω-έξρω τί θέλετ' να 'ήτε; ειτε ειχε έρα- στήν δέν ειν' αυτό; — Μα... έναν άνδρα; Ένα σωρό! Θα είσ' ό τελευταίος! — Ακριβώς' αυτό ειπίζω κ' έγώ! Δίσει τό να εινε ένας άνδρας ό πρώτος έρασις μιας γυναίκός, δέν σημαίνει τίποτε. Θα ήπαρξη πάντοτε κ' ό δεύτερος! Τό να εινε όμοιος ό τελευταίος, ε; αυτό... κείν πού κ' έρχεται!... Διότι 99 τών 100 μια γυναίκα που τό δικαίωμα έλα κ' τα χόρτασε έλα, μορεσι να γίνη καλή και τιμιά σούζουος... — Γιατί, έγώ δηλαδή, δέν ειμαι καλή σούζουος; Σας βεβαίω, διαν μ' έπηρε ό Ζωός, ήμουν παρ- θένος... — Δέν σημαίνει τίποτε! Αν δέν είχατε παρά μόνον αυτό τό προσόν, τό έχάσατε εϋθύς την πρώτη βραδιά, κ' έπειτα; — Μην παύετε, σας παρακαλώ με τίς λέξις. Θάλω να πώ ότι ήμουν έντελώς άγνή. Σας κα- τόπιν με παραπληνώσατε... Α! γιά σταθήτε, γιάτι δέν τά λέτε καλά. Ακριβώς' επειδή ό άνδρας σας ήσαν ό πρώτος άνδρας που έγνωρίζετε, γι' αυτό και τόν άπαθή- σατε με δεύτερον, μ' έμένα γυαλή— έλατε δά τόρα μην κουνιζέστε... Αν ήμουν έγώ ό ένδρας σας κ' ό Ζωός ό πρό τό γάμν' έρασις σας, θα μου μένατε πίση— έλιπώ τούλόγιον. Είπατε όμως άκόμη, ότι έγώ σας παραπληνώσα. Έπιτέ- φρατέ μου—επειδή δέν σας βοηθά φανταίη ή μνημη να σε;ς ύπερθυμόν τό πρώτο γραμματάκι... — Καλά' αλλά σε;ς δέν έπρεπε να με κινήτε όστε να σε;ς τό στελλω... — Έγώ; Τί έπταγα έγώ; Αποδείξει ειτε δέν σας προκάλεσα έγώ, ειτε ειτε δέν σας άπήνησα, αλλ' ήλθατε μόνη στο γραφείο γιά να πάρτε την άπαντη... όπως μου είπατε, και σε;ς μια όρα άκαταλληλή... — Τι θέλετε τόρα; Να μου πητε δηλαδή ειτε σε;ς ειθε άμνηστος; — Όχι καθόλου' δέν ειπα τέτοιο πράγμα... — Κ' έπειτα γιάτι έχατε την άξίωσιν αι γυναίκες να σε;ς εινε πιστά κ' σε;ς όχι... — Ποιός σε;ς τό ειπε αυτό; — Σας! Αμα πανδρευθήτε δέν θ' άπατάτε την γυναίκα σας; Έστω όχι με άλλ', μ' έμένα, πάντως δέν θα την άπατάτε; — Όχι! — Μπ; Όστε λοιπόν θα διακόψω και τόσ οχέους; Μπ; Σας βεβαίω από δέν τόν περιμένα. Η Δ)νις Μάγθα

— Σας βεβαίω, άγαπητέ μου, αυτό δέν τό πε- ρίμενα ποτέ από σας! Να μαθαίνω έγώ άπ' Άλ- λες ότι παντρέσασ και σ' έμένα να μην πηξ τί- ποτε. Σ' έμένα! Που σου έδωσα ότι μορεσι να δώσ σ' έναν άνδρα μια γυναίκα, μια παντεμ- μένη γυναίκα!...

— Παρακαλώ δέν σας εξήγησα τίποτε και δέν σας όρπειω τίποτε. Μου προσέγατε, ειτε μου προσέγατε, μόνος σας; εύχαριστώ! — Έστω (άφου τό θέλετ' ετσι!) αλλ' όπωσή- ποτε έπρεπε να θυμηθήτε ότι σε;ς χάρισα κ' έγώ κάποιες στιγμές, κ' ειτε χθές άκόμη... — Μάλισα' μου χαρίσατε σε;ς, σε;ς χάρισα κ' έγώ... — Ας εινε' μαζί σας δέν μορεσι να συνηθήση κανείς. Όστε ποδύ σύντεμα ε; Και με ποδύν πα- ρακαλώ! Δέν έχω καμιά δυσκολία να σε;ς τ'ν π'δ' με την Θάλαα. — Αδών! Μά... — Έξρω-έξρω τί θέλετ' να 'ήτε; ειτε ειχε έρα- στήν δέν ειν' αυτό; — Μα... έναν άνδρα; Ένα σωρό! Θα είσ' ό τελευταίος! — Ακριβώς' αυτό ειπίζω κ' έγώ! Δίσει τό να εινε ένας άνδρας ό πρώτος έρασις μιας γυναίκός, δέν σημαίνει τίποτε. Θα ήπαρξη πάντοτε κ' ό δεύτερος! Τό να εινε όμοιος ό τελευταίος, ε; αυτό... κείν πού κ' έρχεται!... Διότι 99 τών 100 μια γυναίκα που τό δικαίωμα έλα κ' τα χόρτασε έλα, μορεσι να γίνη καλή και τιμιά σούζουος... — Γιατί, έγώ δηλαδή, δέν ειμαι καλή σούζουος; Σας βεβαίω, διαν μ' έπηρε ό Ζωός, ήμουν παρ- θένος... — Δέν σημαίνει τίποτε! Αν δέν είχατε παρά μόνον αυτό τό προσόν, τό έχάσατε εϋθύς την πρώτη βραδιά, κ' έπειτα; — Μην παύετε, σας παρακαλώ με τίς λέξις. Θάλω να πώ ότι ήμουν έντελώς άγνή. Σας κα- τόπιν με παραπληνώσατε... Α! γιά σταθήτε, γιάτι δέν τά λέτε καλά. Ακριβώς' επειδή ό άνδρας σας ήσαν ό πρώτος άνδρας που έγνωρίζετε, γι' αυτό και τόν άπαθή- σατε με δεύτερον, μ' έμένα γυαλή— έλατε δά τόρα μην κουνιζέστε... Αν ήμουν έγώ ό ένδρας σας κ' ό Ζωός ό πρό τό γάμν' έρασις σας, θα μου μένατε πίση— έλιπώ τούλόγιον. Είπατε όμως άκόμη, ότι έγώ σας παραπληνώσα. Έπιτέ- φρατέ μου—επειδή δέν σας βοηθά φανταίη ή μνημη να σε;ς ύπερθυμόν τό πρώτο γραμματάκι... — Καλά' αλλά σε;ς δέν έπρεπε να με κινήτε όστε να σε;ς τό στελλω... — Έγώ; Τί έπταγα έγώ; Αποδείξει ειτε δέν σας προκάλεσα έγώ, ειτε ειτε δέν σας άπήνησα, αλλ' ήλθατε μόνη στο γραφείο γιά να πάρτε την άπαντη... όπως μου είπατε, και σε;ς μια όρα άκαταλληλή... — Τι θέλετε τόρα; Να μου πητε δηλαδή ειτε σε;ς ειθε άμνηστος; — Όχι καθόλου' δέν ειπα τέτοιο πράγμα... — Κ' έπειτα γιάτι έχατε την άξίωσιν αι γυναίκες να σε;ς εινε πιστά κ' σε;ς όχι... — Ποιός σε;ς τό ειπε αυτό; — Σας! Αμα πανδρευθήτε δέν θ' άπατάτε την γυναίκα σας; Έστω όχι με άλλ', μ' έμένα, πάντως δέν θα την άπατάτε; — Όχι! — Μπ; Όστε λοιπόν θα διακόψω και τόσ οχέους; Μπ; Σας βεβαίω από δέν τόν περιμένα. Η Δ)νις Μάγθα

— Σας βεβαίω, άγαπητέ μου, αυτό δέν τό πε- ρίμενα ποτέ από σας! Να μαθαίνω έγώ άπ' Άλ- λες ότι παντρέσασ και σ' έμένα να μην πηξ τί- ποτε. Σ' έμένα! Που σου έδωσα ότι μορεσι να δώσ σ' έναν άνδρα μια γυναίκα, μια παντεμ- μένη γυναίκα!...

— Παρακαλώ δέν σας εξήγησα τίποτε και δέν σας όρπειω τίποτε. Μου προσέγατε, ειτε μου προσέγατε, μόνος σας; εύχαριστώ! — Έστω (άφου τό θέλετ' ετσι!) αλλ' όπωσή- ποτε έπρεπε να θυμηθήτε ότι σε;ς χάρισα κ' έγώ κάποιες στιγμές, κ' ειτε χθές άκόμη... — Μάλισα' μου χα

Όσοια νάνε!

Του Μωρίς Μάγνε

Είν' αὐτὴ π' ἀγαπῶ ἢ εἰν' ἄλλη; — Τί ση- μαίνει! Ἀπόψε τὸ βράδυ — κάθε σκιά μέσα ἐκεῖ στὸ σκοτάδι— μ' ἀδελφῆς ὁμοιάζει μορφή...

Εἶσθε ὅλες ἐλπίδα καὶ χάρη— καὶ τὴν ὅρα τοῦ ποδοῦ γεμῆται— καθέμια σὺ ζεστὸ μαξιλάρι— καὶ τί ποὺ δὲν φθάνει προσ- μένει... Καὶ ὁ νοῦς μου πλανιέται, ὦ ναι, — σὲ γλυκῶν ἀγαπητῶν πλῆ- θη... σὲ μιά ῥομπά λε- πτὴ ἱστανάκι — μυρωμένη ἀπ' τὰ ὄφρα της στήθη...

Καμιά φορὰ ὁ Θεοδωρὸς τὸν τράβηξε. Εἶ- χανε φθάσει στὴν Ὀμόνοια... Ὁ μπάριμα Τυφλὸς τινάχτηκε. Ἐτριβε τὰ μάτια του. Τὴ διάβολο, τόσο πολὺ κοιλίη; «Βρέ, λέει, ἔδω στὴν Ἀθήνῃ χαμῆν βρα- δουάει, χαμῆν ἔτριβε...»

Πήγαινε μαζὺ μετ' ὁ Θεοδωρὸς ὅ ἕνα κατά- στημα ποὺ πουλοῦσε ὑδραντιές. Τοῦ δείξαμε μιά κι' ὁ μπάριμα Τυφλὸς ῥώτησε τὴν τιμή. — 45 φράγκα τὸ εἶπανε. Ζήτησε μιά ἄλλη. — 60 φράγκα — Ὅχι εἶπε κριβὴ λέει. Ὁλοῦ μου σὰν καὶ κείνη ποὺ πῆρε ὁ ἀνεπιός μου ὁ Ἀντρέας.

Ποῦδς ἀνηπιός σας Ἀντρέας; τὸν ἐρώ- τησαν. — Νὰ ὁ Ἀντρέας πῶχει πάρει τὴν κόρη τοῦ πάρεδρου, ποῦθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πέρσει. — Δὲν τὸν ἐξουσιε ἀπὸ δὴ τὴν ἔχει πάρει τὴν ὑδραντιά; τὸν ἔσαναῖσαν. — Μοῦ δὲν τὴν λένε ὑδραντιά τὴ γυναίκα του, Μάρω τὴ λένε.

Τὴ μηχανὴ σὰς λέμε, ἀπὸ δὴ τὴν πῆρε; τοῦ εἶπε ὁ ὑπάλληλος μετὰ μὲν γὰρ βία κερδῶ- ντας τὰ γέλιοι. — Ἀπὸ δὴ μαθές; νὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ ποῦ ἄλλοθὰ δὴ τὴν εἶπαινε. — Δὲν ἔχουμε ἄλλες ἀπ' αὐτὲς κύριε. — Ὁ μπάριμα Τυφλὸς ἔφυγε. Στὸ δρόμο τὸν ῥώτησε ὁ Θεοδωρὸς, γιατί δὲν εἶπαινε τὴν πρώτη μηχανὴν ποὺ ἴτανε φθηνή.

Ναὶ μὴ ἔξερεις; σκέφτηκε, «φθηνὸ πρά- γμα εἶνε γὰρ τὰ σκυλιά, λέει ἡ παροιμία. — Τότε γιατί δὲν εἶπαινε τὴν ἄλλη; — 60 δραχμὲς; Ἦσανε πολὺ κριβή. Βγήκανε καὶ γυρίζανε ἔδω καὶ κεῖ. Ἐτυχε νὰ μποῦνε καὶ στὴν δὲδ Ἐρμού. Κείνη τὴν ὄρα ὁ Θεοδωρὸς εἶλε κάποιο γνωστὸ του. Εἶπε στὸ μπάριμα Τυφλὸν νὰ περιμένῃ τὸν ἄφιση.

Καθεὶνας ἐκείνος πρὸς στὴν βυρλίνες θυμήθηκε πῶς ἔπερε τ' ἀγοράστρα φασκὲς γὰρ γουνοτοσάουχα. Δὲ γάνει καιρὸ, μπαινεῖ μέσα σ' ἕνα ἐμπορικό. — Ἐχες φασκὲς; ρωτᾷ. — Ὁ ὑπάλληλος ἀμέσως τοῦφερε φασκὲς ποὺ δέονταν τὰ μικρὰ παιδάκια οἱ παραμύθια. — Ὅχι μωρὸ ἀπ' αὐτὲς, φωνάζει, ὁ μπά- ριμα Τυφλὸς, φασκὲς γὰρ γουνοτοσάουχα. Οἱ ὑπάλληλοι σκάσανε στὰ γέλιοι.

Ὅταν ὁ Θεοδωρὸς γύρισε βρήκε τὸν μπάρι- μα Τυφλὸν νὰ βρίζη τοὺς ὑπάλληλους, ἐπειδὴ νόμιζε ὅτι τὸν κοροῖδευαν. Ὅταν ἀπὸ δὴ μὲρος ἔφευγαν πάλι γὰρ τὸ χωριὸ χωρὶς ὁ μπάριμα Τυφλὸς νὰ φωνίση τίποτα. Οἱ χωριανοὶ τοῦ τρέθανε σὰν πῆγε νὰ τὸν ρωτήσουν πῶς τὸν φάνη ἡ Ἀθήνα. Τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση τοῦ κῆνανε κατὶ χιλιάδες κλωστὲς ποδαγ στὸν ἄερα (τηλεφω- νικά σφύρατα), κατὶ σπῆτια ποὺ τρέθανε μο- ναχὰ τους (τράμ) καὶ κατὶ κάρρα ποὺ τρέθανε πάλι μοναχὰ τους καὶ σκούθανε (αὐτοκίνητα). Κι' ὅταν τὸν ρωτήσανε ἀν τὸ ἄρεος ἡ Ἀ- θῆνα ὁ μπάριμα Τυφλὸς δίνοντας πέντε φά- σκελα στὸ μέρος ποὺ νόμιζε πῶς ἔπερε ἡ Ἀθήνα, εἶπε: — Ὅσοι Ἀθήνα. Τόμου βραδυάει καὶ ξε- μερώνει χαμῆν καὶ σπῆτια ἔχεις ποὺ τρέλουνε μοναχὰ τους; φασκὲς δὲν ἔχεις τίποτα δὲν εἶσαι! Γούδιο Στ. Οἰκονομᾶκος

TA ΦΥΛΛΩΜΑΤΑ ΤΟΥ 1920

κληρονόμος βλέπετε... Ὅστε λοιπὸν θὰ τὸν κληρονόμοσε πάλι ἐκείνη ἡ στρίγγλα; Ποῦ! — Πρέπει νὰ γάνουμε ἕνα παιδάκι, Φυλλιώ, καταλαβαίνεις; Προτιμῶ νὰ τὰ ῥέξω στὴ θά- λασσα ὅ, τι ἔχω, παρὰ νὰ τὰ πάρουν αὐτοί... Γι' αὐτὸ θέλω παιδάκι — ἄκουξ.

Κ' ἐγὼ θέλω, ἀπεκρίθη ἐκείνη. Μὰ δὲν βαρύνεσαι! Μ' ὄλο ποὺ ἔβριλε τὰ δυ- νατά του ὁ γέρος νὰ κῆνη καὶ καλὰ παιδί, δὲν κατάφερε τίποτε! Καὶ κάθε μῆνα τὴν ἐρωτοῦσε: «— Ἐ; πῶς πᾶς; ἔχουμε τίποτε;» «— Μπᾶ, τίποτε! τὸ ἄπαντοσ' ἐκείνη. Τόσο τίμια τοῦ ἴταν ἡ Φυλλιώ, μ' ὄλα της τὰ νειάτα, ποὺ δὲν ἴταν βέβαια, γὰρ κῆνον τὸ γέρο...

Ὁ μπάριμα Νικητᾶς πῆγαινε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του. Ὅπου στὸ τέλος ἄμα εἶδε κι' ἀπέειδε, δὲν ἴταν προκοπή, ἀπελί- σθηκε. Μὰ τὸ μῆος τοῦ ἴτανε τόσο—πολὺ δυνατότερο βέβαια, ἀπ' τὴν ἀγάπη του ποὺ ὄλο δοῦλενε μέσα του καὶ δὲν τὸν ἄφηνε ἡ- συχο... Ὅς ποὺ μιά μέρα τὴς λέει: — Δὲν μοῦ λές; δὲν τὸν ἔσαναῖσες πιά ἀπὸ τότε ἐκείνον...

Ὅχι, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Φυλλιώ. Ὁ γέρος δίστασε γιὰ μιά στιγμὴ. — Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἔσαναῖσῃς; τὴς εἶπε τέλος. Ἐκείνη κατακοκκίνησε καὶ κατέβασε τὰ μά- τια. Κατάλαβε...

Πρέπει ὁποσδήποτε νὰ κῆνης ἕνα μικρὸ ἢ εὐεῖανάκη! ἐπρόσθεσε ὄδερος γὰρ νᾶσκάση, ναι, νὰ σκάση! Ἄεινε, πῆγαινε νὰ τὸν εὐρῆς— ἀρῶν στὸ λέγω ἐγὼ; — Ἐτοὶ γὰρ ἕνα πείσμα! Πῆ- γαινε μ' ἔλα...

Σὲ λίγο ἔβρισε, καὶ ἡ κῆ- σου ἡ Φυλλιώ— ὄχι πᾶς τὸ ἴθε- λε, μὰ—μπα—μπα! μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τραβοῦσε γὰρ τὸ χω- ριὸ νὰ τὸν εὐρῆ...

Τυφλὸς δὲν ἴτανε μάλιστα πορῶ νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔβρισε καλύτερα ἀπ' ὄλους τοῦ; χω- ριανούς του; πᾶς ὄμοις τοῦλανε ὄδοσε αὐτὸ τὸ παράνομο δὲν ἔξερο. Ἦτανε ἔξηναρῆς, μὰ βαστοῦσε ἀκόμη σὰν νᾶξε μοναχὰ μ' ἕνα χρόνια. Χειμῶνα κολοκαίρι γυρίζε μ' ἕνα ἄσπρο ποκαμῆμο κι' ἕνα ρασοβράκι ἀπ' τὸ ἴδιο πανί. Αὐτὴ ἴταν ἡ φορεσιά του. Τὸ κε- φάλι του, δὲν ἴξερε πῶς εἶνε τὸ καπέλλο. Ἦταν ἕνας ἀπο τοῦς πῶ κλοπούσιος τοῦ χω- ριοῦ καὶ καλὸς μέχρι κεί ποὺ δὲν παῖραινε. Ἐνα μοναχὰ ἐλάττωμα ἔλεγε. Ἦθελε νὰ κῆνη πῶς τὰ ἔξερει ὄλα καὶ πάντα τὶς δουλειές του τὶς ἔκαμαν ἀνάποδα ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ὅταν ἀφῆνε ὄλε τὸ χωριὸ θῆριε αὐτὸς καθότανε, κι' ὅταν οἱ ἄλλοι ἀλῶνιζαν τότε ὁ μπάριμα Κωστῆς (ἔτσι ἴτανε τὸ βαφτιστικὸ του) ἔ- παραινε τὸν δρεπάνι καὶ τραβοῦσε στὰ χωρά- ρια του. Κι' ὅταν τὸ χωριὸ ἔφευγε γὰρ τὴν σκεκὲ καὶ τὰμπελά του τότε ἐκείνος, καθάλλα στὸ Νίνη του, ἕνα ἄσπρο καὶ γιγαντοσῶμο ἄ- λογο, κουβαλοῦσε νερὸ νὰ φερασθῆ ἄλῶνι του.

Μετὰ τοῦς πολέμοις τοῦ 12 καὶ 13 ὁ μπά- ριμα Τυφλὸς ἀποφάσισε νὰ πᾶη στὴν Ἀθήνα κι' αὐτός, ποὺ δὲν εἶχε βγεῖ οὔτε ὄρα ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ χωριοῦ του. Κάποιο του παιδί ποῦζε ῥθεῖ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ σκοτῶ- ἴθηκε στὸν πόλεμο καὶ τὸν ἄφρησε 2-3 χιλιάδες δραχ. Τὶς πῆρε μαζὺ του καὶ τράβηξε μετ' ὁ Θεοδωρὸς ἕνα χωριανὸν καὶ γειτόνα του νὰ πᾶη στὴν Ἀθήνα γὰρ ν' ἀγοράση, ὅπως εἶλεγε, μὴ μηχανὴν ποῦ ν' ἀνεβᾶξη τὸ νερὸ ἀπὸ τὴ στέρνα του πάνω στὸ κῆπο, σὰν καὶ κείνη ποῦζε ὁ Ἀμερικᾶνος, ὁ ἀνηπιός του. Κατέβη- κανε στὸ λιμάνι ποὺ ἴτανε δὴ ὄρες μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ μπῆκανε στὸ πατόρι. Ὁ μπάριμα Τυφλὸς, ποὺ πρῶτὴ φορὰ ταξίδευε. δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἔτρεχε τὸ πα- τόρι. Σκέφτηκε νὰ ρωτήη τὸ Θεοδωρὸν, ποῦ- ζε ταξιδιέρη κι' ἄλλες φροές, μὰ πάλι δὲν ἴθελε νὰ φανῆ πῶς δὲν ἴξερε ἕνα τέτοιο πράγμα. Σκέφτηκε λοιπὸν ὄμοις τοῦ πῶς τί- ποτ' ἄλογο κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα θὰ τῶσταναν.

Φθᾶσανε στὸ Πειραιᾶ. Ὁ μπάριμα Τυφλὸς τάχαε. Τόσοι κόμοις ποὺ βρισκότανε. Δὲν εἶπε τίποτε ὄμοις. Μπῆκανε στὸν ἠλεκτρικὸ, πέρασαν ἀπὸ τὸ Φάληρο καὶ φτάσαν στὸ Μο- ναστηράκι. Μόλις μπῆκαν στὴν σύραγα κι' ἀναγαν τὰ φῶτα ὁ μπάριμα Τυφλὸς λέει: — Φᾶε ποῦ νὰ πᾶρη ὁ διάνατος. Τοῦτο τὸ κῆρο σκόλοιο δὲν τρέχει. Μεσημέρι μπῆ- καμε στὸν Πειραιᾶ, νυχτώσαμε κι' ἀκόμη νὰ φτάσουμε.

Βέβαιος δὲ πλεον, ὅτι τὸ κῆρο θ' ἀγοῦσε ἀκόμη ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀπεκοιμήθη, πράγμα εἰκόλο γι' αὐτόν.

Γεροντικά πειράματα

Μικρὴ-μικρὴ ἡ Φυλλιώ μπῆκε στὴ δουλειά καὶ σὰ βᾶσανα γιατί ἡ ἀνάγκη νὰ κερδίη μόνη τὸ ψαμί της, ἀφῶταν τὴς τύχης της νὰ πεθᾶνη κ' ἡ μάνα της καὶ νὰ τὴν ἄφρηε στοὺς πέντε δροῖους ὄφρανη κι' ἀπροσῆ- τευτῆ. Πῆγε λοιπὸν δοῦλα στὸν κυρ' Γούσια, τὸν μπακάλη, νὰ τρώγη, νὰ πῆνη καὶ νὰ παῖρη καὶ τὸ μισθὸ της. Ἐ, δὲν περοῦσε κι' ἄσχημα, κ' ἴταν εὐχαριστη- μένη. Σηκωνόταν ὄμοις πρωί-πρωί, γιατί τὸ μπακάλιο εἶχε δουλειά. Καὶ τὴν ἐξορῆσσε μὲν κι' ὁ γυιὸς τὸ ἀνεπιτικό της, ὁ Σωτος (στὴν ἡλικία της), ἀλλὰ κάλλιο νᾶλεψε τῆ- τοια βόηθεια. Γιατ' ἴταν ἀπατος, τρελλός— μικρὸ ὄμοις, βλέπετε... Θὰ πῆτε τί ἔκαμνε; Νὰ, μὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ σκούτιζε ἐκείνη, τὴς ἐσκόμοσε τὴν φροστὰ κι' ἄλλη μὴ μέρα ἐνφ- μολοῦσανε, τὶ δάκρυαν ἄμα μεγάλωναν, τὴς ἄρπαξε τὰ στήθια—μικρὰ ἀκόμη καὶ σφιχτὰ σὰν ἄγουρα λεμονία—καὶ τὴς εἶπε: «— Νὰ! ἐοὺ μεγάλωσε καὶ μὴ μοῦ λές...» Κι' ἄλλα κι' ἄλλα... Ἐκείνης τὴς κατοκοίσεως δὲν τὴς ἄρεζαν αὐτὰ, ἀλλὰ, σκέφτονταν, τί νὰ κῆνη... αὐτὴ ἴταν ἡ μοῖρα της... Ὅπου κι' ἄν πῆγαινε μῆπος, δὲν θαῖρισκε τὰ ἴδια; Ἦ ὁ κύριος της ἡ ὁ γυιὸς του, κάποιοις τελοσπάντων, θὰ τὴς ῥίχνονταν. Γὸ κακὸ ἴταν ποὺ ἀστειά-σ- τεῖα ἔμεινε ἔγκωσι! Καὶ τί; δεκάξι ἔτων! ἴταν καὶ δὲν ἴταν... Ντροπῆ! Ὅταν τοῦ ἔλεγε, συμφώνησε κ' ἐκείνος, ὅτι τὸ πρῶμα ἴταν πολὺ δυσάρεστο. Τὴν παρακάλεσε δὲ νὰ τὸ κῆρη, μὴ τυχὸν μάθαινε ὁ πατέρας του... — Ἐνε νὰ μοῦ τὸ λές; τοῦ ἀπεκρίθη ἐκείνη μ' ὄλη τὴν τῆ δωστοῖα.

Ὅσο προχωροῦσαν ὄμοις οἱ μῆνες, τόσο ἔ- δειχνε. Ὅς ποὺ στὸ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ φῆρη, νὰ πᾶη νὰ ἔγενησῆρη. Ἐκανε ἕνα ἀγοράκι παχουλό κι' ὄφρατο. Καὶ μετ' ἰ πόνο τὸ ἄφρησε σὺ μὴ παραμιά... «— Ἐνοῖσα σου, καλὸ μου, τοῦ εἶπε, καθώς τὸ φιλῶσε φρεῖγοντας, κ' ἡ μανῆκα σου θὰ φροντίζη γὰρ σένα!»

Δὲν εἶχε ἀκόμη σαραντίση ὄταν πῆγε καὶ ξαναῖσιος δουλειὰ στὸ ἐνοδοσιε τοῦ σταθ- μοῦ ἐνὸς χωριοῦ, ποῦζε καὶ μαγέρικο καὶ κροσπονεῖλο μαζὺ, σὰν τοῦ κυρ' Γούσια. Ἦ Φυλλιώ ἴταν πιά τόρα σωστὴ γυναίκα, με- στομένη κι' ὄφρατα. Κ' οἱ πελάτες τὴς πετοῦ- σαν τὰ βρωμιόλογά τους καὶ κάποιο τὴν ἐπέ- ραζαν κίολας μετὰ τὰ χῆρια. Ἐκείνη τοὺς ἀπὸ- παῖραινε, ἀλλὰ, ἐννοεῖται, μὲ τρόπο πάντα—τί νὰ κῆνη;—γὰρ τὸ συμφέρον τοῦ μαγαζιοῦ... Ἐκεῖ μέσα τὴν ἐγγνώρισε κι' ὁ μπάριμα-Νι- κητᾶς, ἕνας γερο-ἔξουσιάρης ποὺ ἀπὸ χρόνια εἶχε πεθᾶνει ἡ γυναίκα του κ' ἡ κόρη του— ἀρῶν εἶδε κ' ἔπαθε γὰρ νὰ τὴν μεγαλώση— «πῆγε κ' ἔβγαλε τὰ μάτια της μετ' ἕνα μικροῦ μπι- ροῦ, ἐνῶν ἕνα μαζὺ του καὶ τὸν ἐδείρανε τὸν καιροῦ τὸν γέρο, γιατί δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοὺς περᾶρη τὸ δικὸ τους!» Κι' ἀπὸ τὸν ἐκεί- νος τὴν εἶχε μυστή, ποὺ νὰ μῆνη ἀκούση...

Ἐλε ἀρχίσει εἰν' ἀλήθεια νὰ ξεμωραῖνεταν; ἀλλὰ τὸν εἶλε τὸν παρᾶ—δὲν ἔξερο πῶσα στρέμ- ματα καὶ κρασά καὶ κοπάδια κι' ἀπ' ὄλα. Τὴν ἔπῆρε λοιπὸν, τὴν πῆγε σπῆτι καὶ τί καλὸ πρᾶγμα ἴταν καὶ δὲν τὸ εἶλε αὐτῆ... Τὴς ἔ- πῆρε ἡ ἕνα ἀμαζάκι καὶ πῆγαινε περῶτα, σὰν πανηγύρη, ὄπου ἴθελε. Ἐμαθε ἀκόμη οὔτι εἶχε κ' ἕνα μικρὸ ἀγοράκι καὶ τὸ τί καὶ πῶς—τοῦ τάπε ἄλλοτε ἡ ἴδια— ὄλα κι' ὄλα ὄμοις, γὰρ παιδιὰ δὲν ἴθελε γ' ἀκούση!... Ὅ- που μὴν ἡμέρα τοῦφεραν ἕνα γαστί, ποῦ, ἄμα τοῦ τὸ ἐξῆγγανον τί εἶλεγε, φρένιασε ἀπ' τὸ θυμὸ του! Τόσο ποῦ ἐκείνη φοβήθηκε τὴν πᾶβαινε τίποτε—γέρος κίολας... Τί συνέ- βαινε; Νὰ ἡ κόρη του εἶλες ζητήση, λέει, ἀπ' τὸν Πιρόδερο τὴν ἄδεια νὰ κῆνη συντηρητικὴ κατάζωγη γὰρ τὴν προκῆ τὴς μάνας της, ποῦ τὴν ἔτρωγε τάχα αὐτὸς μετ' ἄρῶν τζυγὰς γυναι- κῆς, π' ὄ,τι ἔτρωγε αὐτὸς ἴτανε δικὰ του καὶ δὲν εἶλε νὰ δῶση κανενὸς λογαριασμοῦ! Ἐπε- φυλάσσετο δὲ, εἶλεγε τὸ χαρτί, καὶ διὰ πᾶν ἔτερον δικαιοῖμα, κληρονομικὸν ἡ ἄλλο, πᾶ νὰ πῆ δηλαδή; ποῦ νὰ πεθᾶνη αὐτὸς γὰρ νὰ τοῦ παρῆ ὅ, τι εἶλε καὶ δὲν εἶλε. Ἄμ' δὲν θὰ τὸ φᾶν αὐτὸ! σκέφθηκε ὁ γέρος. Καὶ μὴ μὴ καὶ δὲν στεφανώνεται τὴν Φυλλιώ! Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ παῖραινε καὶ τὸ παιδί της καὶ τὸ υἱοῦτεῖ! Κ' ἔτσι σὰ γεροντάματα ξαναπαντρεύθηκε ὁ μπάριμα-Νικητᾶς, κ' ἴταν ὄλο χαρὰ ποῦ ἡ στρίγγλα ἐκείνη ἡ κόρη του, μετ' ὄν προκομῆν τὸν ἄνδρα της, δὲν θαῖρι- σκᾶν νὰ πάρουν τίποτε!

Ἄλλ' ἀφῆνε ἀρροσταινε ὁ μικρός! Μπερὲ γιαιτροῦς, μπερὲ γιαιτρικά, τίποτε! Σὲ πέντε μέρες πέθανε. Ἦ μᾶνα λυπήθηκε, βέβαια,— σὰ μᾶνα ἄλλ' ὁ γέρος (ποὺ δὲν ἴταν καὶ παιδί του) λυπήθηκε περισσότερο! Ἦταν ὁ

ΣΤΟ POSTE RESTANTE

Θεὸς φυλάξει ἀπὸ κακοποιεῖς! Προσέχτε κυρίες μου, τὰ γράμματά σας κ' ἔχετε ἐπιμοτοσύνη στὸ Poste Restante!

Τὸ ἔπῆρε ὁ κ. Στρέλης τὸ τσαλακωμένο γραμ- ματάκι ποὺ βρήκε τυχαίως στὸ δωμάτιο τῆς γυναικῆς του καὶ πῆγε νὰ τὸ διαβάση στὸ γραφεῖο του. Ἴδου δὲ τὴ ἐδιάβασε: « Ἀγόρα μὲ πάντα ὄσο κ' ἐγὼ. Εἶμαι τρελλὸς μαζὺ σου. Σὺ ὄφραλο εἰς ἡδονικώτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Τὰ κανόσια δὴ λαμπρὰ, ὄστε νὰ μὴ ἔχωμε, κάθε τόσο, τὸ μαρτύριο ποῦ νὰ βλαπώμεθα. Ἄδριο στὸ Poste Restante μετὰ τὰ ἴδια ἀρχὰ X 12 θὰ ἔχης μὴ ἐκτενὴ ἐπιστολή. Χίλια φιλιὰ ὄπου θέλεις ἐοὺ κι' ὄπου σου ἄρῶσους».

Τὸ ἀνέγνωσε ἀστρατηδῶν. Στὴν ἄρχὴ αἰ- σθανθήκε τὴν ἀνάγκη νὰ στρηχθῆ... Αὐτὸς ποῦ τὰ κοροῖδισε αὐτὰ νὰ πᾶρη τὰ ἴδια. Κα- τόπιν ὄχορς, ἔξαλλος ἀπ' τὸν θυμὸ του, ὄρ- μισεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. — Ἀτιμη! τῆς εἶπε. Μὲ ἀπατάς ἔ; Ἐχες ἐρωμένο! Πῆς μου τὰ τῶρ' ἀμέσως ὄλα γιὰ τὸ ἔπιτιξα!

— Γιώργη! Κάτι δάπαδες! Ἐγὼ ἐρωμένο; — Σκύλα! μὴ μοῦ κῆνης τὴν ἀνήξερη. Πῆς μου ἀμέσως, γιατί δὲν ἔξερο τί θὰ κάνω! Τί- νος εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα! Αὐτό! — Ποῦ γράμμα; Δὲν εἶσαι σὰ καλὰ σου' σίγουρα κατὶ ἐπάθε... Γράμμα! Ποῦ νὰ ἔξερο γ' ὄ; Καὶ δοῦλα ἔχουμε στὸ σπῆτι, καὶ μα- γείρισα καὶ γκουβερνάντα... νὰ κρατῶ ἐγὼ λογαριασμό... Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴ ὄποτετιε- σαι; ἐμένα! Νὰ ντραπῆ, γιὰ λογαριασμό σου! — Δὲν ἐννοεῖς νὰ μὴ πῆς ἔ; Δὲν ἐννοεῖς. Καλὰ. Ἐγὼ ὄμοις θὰ πεθᾶν! Καὶ θὰ τὴν πάρω τὴν ἐπιστολή ἐγὼ! Ἦ τοὺλάχιστον θὰ μοῦ ποῦν ποῦ παῖραινε ἀπ' τὸ Poste Restante γράμματα μετὰ τὰ ἀρχικά αὐτὰ. Ἄ! ἀμέσως μάλιστα! μὲ ἀμᾶς, μετ' αὐτοκίνητο, μ' ὄ,τι διάβολο... Ἄ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε κ' ἐκεῖ- νος κ' ἐσοῖ! πρῶσθεσε χτυπώντας πῆσω του δυνατὰ τὴν πόρτα, κ' ἔβηθη.

Ἐκείνη εἶπεσε ἡμαναῖσθη; στὸ διβᾶν καὶ μετὰ τὰ λόγια βρομῶντα ἀκόμη στὰ ὄρα της, ἀνελογιζέτο μετ' ἄρῶν τὰς συνεπειάς, τὸ σκᾶν- δαλο, τὴν πλήρη, τὴν ἀνεπανόρθωτη κατα- στροφὴ, ποῦ μὴ ἀπροσῆδια, μὴ κατοκοτιά, ἄναψε στὸ κεφάλι της, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περῶ- μενε... Ἐτίλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, συνέστρεψε ἀπελιπομένη τὰς χεῖρας της, παρᾶ- δερνε, ὄποτε ἐκροσε τὸν τῆλέφωνο. Μιά ἰδέα τὴν ἐπᾶρασε αἶφνης ἀπ' τὸν νοῦ,καθὼς πῆγαινε νὰ δῆ. — Ἄλο! ἄλο! ποῖος παρακαλῶ;

— Οἰκία Στρέλη; Σ; — Ζητοῦν ἀπ' τὸ Ἐρᾶσιον; — Παρακαλῶ, παρακαλῶ Δεσποινίς, προτοῦ μᾶς ἐνόσθετε, ὄδοτε μου Poste Restante ἐσω- τερικῶν. Σὰς παρακαλῶ εἶνε πολὺ ἐπιέγουσα ἀνάγκη... Εὐχαριστῶ... Ἄλο! Poste Restante ἐσωτερικῶν; — Μάλιστα, τί θέλετε; — Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἰκετεύω. Κᾶνε μου μιά χάρη. Ἐξαργᾶται ἀπὸ σὰς ἡ εὐτυχία τριῶν προσώπων... — Μὰ τί συμβαίνει; δὲν ἀκούω διόλοιο! κα- θαρότερα παρακαλῶ.

— Ὁ Θεέ μου! Ἄκουτε τώρα; Ἐ! λοι- πόν! Σὰς ἐξορκίζω, σ' ὄτι ἔχετε ἱερῶτονο. Σὰς καθικνεῖτο! Ἐῶστε με! Εἶμαι ἡ ἔξανθεῖα ὑψηλόσωμη κυρία ποὺ ἐρχομαι καὶ παῖραινο γράμματα μετὰ τὰ συνθηματικά X 12. Παρᾶ- πεσε μὴ ἐπιστολή κι' ὁ σύζυγός μου ὄπο- τεῦθηκε κ' ἔρχετ' ἐκεῖ νὰ ζητήση τὰ γράμ- ματα. Βέβαια δὲν θὰ δῶσθε—δὲν φοβοῦ- μαι γι' αὐτό—, ἀλλ' ἂν ρωτήση τὰ χαρακτη- ριστικά ἐκείνης ἡ ὄποια ῥοζεταὶ καὶ τὰ παῖρ- νει, πέστε του, σὰς παρακαλῶ, ὄτι εἶνε μὴ κοντῆ, καστανῆ—καὶ ἡ καμιαριεῖα μου καὶ ἡ γκουβερνάντα μου, εἶνε καὶ αἱ δυὸ κοντὲς καὶ καστανῆς. Σὰς ἰκετεύω! Κᾶνε μου τὴν ὑψιστὴ ἀτὴ ἐκδοσέουσι... — Μείνετε ἴσηχη, κυρία! Μᾶς συμβαίνειν καθημερινὸς τέτοια...

— Ὅστε δὲν ἴθελε ἀκόμη... — Ὅχι, κυρία. Εὐτυχῶς. — Σὰς εἶμαι καθυποχρωσμένη! Μετὰ μὴ ὄρα ὁ κ. Στρέλης θερμοπαρακα- λοῦσε γονατιστὸς τὴν ὄφρατα του γυναίκα νὰ τὸν συγχωρήση, ποῦ τὴν εἶλε ἀδικήγη καὶ τὴν προσῆβαλε τόσο βαρεῖα. Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἐν- νοοῦσε ν' ἀκούση. Κ' ἐξακολούθησε νὰ εἶνε θυμωμένη ἐπὶ μὴ ἑβδομάδα. Μετ' ὄ δῆρη της ἡ γυναίκα...

Ὅσοι ἐγράφονταν συνδρομητικὰ παρακα- λουνται νὰ μᾶς ὄρίζουν ἀπὸ ποῖον ἀριθμὸν ἔ- πιθυμοῦν ν' ἀρχίξῃ ἡ ἀπεστολή. Ἦ Νόρα

Ὅσοι ἐγράφονταν συνδρομητικὰ παρακα- λουνται νὰ μᾶς ὄρίζουν ἀπὸ ποῖον ἀριθμὸν ἔ- πιθυμοῦν ν' ἀρχίξῃ ἡ ἀπεστολή.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δὲ γυρεῶν ξένο...

Δὲ γυρεῶν ξένο, δὲ ρωτᾶω κρυφὸ, δὲ γυρεῶν χῆρη; κατὶ μῶχρον πάρει, μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ κατὶ μῶχρον πάρει. Καὶ δὲν εἶταν οὔτε ζωτικὰ καὶ δὲν εἶταν χῆρη, κ' εἶταν ἕνα βράδυ πῶπαζαν θολὰ στὸ γυαλὸ τᾶστέρια. Κ' ἦρθ' ἕνας ἄγερας, κ' ἦρθ' ἕνας βοριάς κ' ἦρθ' ἕνα σκοτάδι, — ὄ ἀδερφεῖ, χᾶμένον κάποιο θησαυρὸ ποῦ θρηνοῦμε ὄμαδι. Μὲς στὸ κῆμα ἀνοίγει δρόμο μυστικὸ δείχνει τὸ φεγγάρι... Κάτι μῶχρον πάρει, μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ κατὶ μῶχρον πάρει.

«—Εἶσθε εὐχαριστομένη;» «—Ναί!» «—Τὸ περιμένετε;» «—Ναί». Κι' ὄλα αὐτὰ χαμηλά, τρεμουλιασά, μετὰ τὰ μάτια βυθισμένα ὄ ενας στοῦ ἄλλου... Ἦ ἀδελφῆ Ἀγάθῃ μᾶς ἔβριλε μ' ἕνα γαλήνιο βλέμμα ὄλο κελωσῆγη καὶ παρῶτητα. Ἦμον ὄποχρωσμένους νὰ φύγω δὲν θάλεϊτα ὄμοις περισσότερο ἀπὸ 5 ἢ 6 ἑβδομάδες. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐτοιμάζονταν τὰ προκῆ τῆς Λυ- δίας. Νὰ σὰς πᾶ; δὲν μετ' ἔστεναζώρηος καὶ πολὺ τὸ πρῶμα, γιατί ἴθελα καὶ νὰ

ΝΟΥΤΙΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ο κύριος Άσπροκέφαλος, συνταξιούχος οικονομικός υπάλληλος, χρόνια τώρα, απ' τον καιρό που πήρε την σύνταξί του και άπεσούθη απ' την ενεργόν υπηρεσίαν, όνειρευότανε να πάρη την Λαυρεντία του, τό τρυφερόν του ήμισυ, και νά έλθη ν' άποκατασταθί στάς Άθήνας, να περάση τις μέρες που τούμεναν ακόμα στην πρωτεύουσα. Βαρέθηκε την Άμφισσα, είκοσιεφτά τώρα χρόνια. Κι' εκείνο που τον έμπόδιζε μόνο ήταν τό οικονομικό πρόβλημα. Πώς να τά καταφέρη στην πρωτεύουσα με 137 και 50 τόν μήνα που τού είχε κόψει τό κράτος; Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, αυτό συζητούσαν με την Λαυρεντία. Ά! να μπορούσε νάκανε καμμιά ήσυχη δουλειά με τις τρεις χιλιαδούλες που κατώρθωσε νάχη στην πάγια ύστερ' από 45 χρόνων υπηρεσία!... Μά τί δουλειά; Έμπόριο και δέν εννοιαθε και φοβότανε και ή ηλικία του δέν του τό επέτρεπε.

Μιά απ' τις τελευταίες αυτές μέρες, εκεί που έτοιμαζόντουσαν να σηκωθούν απ' τό τραπέζι, μόλις ή Λαυρεντίτσα θά τελειωνε την έφημερίδα της,

βλέπει ν' αναπηδή σαν κοριτσόπουλο γεμάτη χαρά και να τούφωνάζη: — Βρήκα! Βρήκα! Ισίδωρος, έμπρόε, να ετοιμάζουμε τά μπαούλα, να φύγουμε για την Άθήνα.

Την κύτταξε με μάτια που έξεδήλωναν τρόπο.

— Τί; μήπως τής έστρηψε ή βίδα; Είχε χάξι να πάθαινε κι' αυτό τό κακό στά γεράματα.

Άλλ' ή Λαυρεντίτσα του δέν του άφησε καιρό να τυραννηθί μ' αυτή την σκέψη. Άρχισε να τού διαβάξη μια μικρούλα είδοποίησι πουταν χωμένη στα φιλά μιας Άθηναϊκής έφημερίδος.

«Πωλείται πανσιόν εις κεντρικόν μέρος τής πόλεως μετά των επίπλων και του προσωπικού αντί τριών χιλιάδων δραχμών. Πελατεία έξησφαλισμένη, εισόδημα καλόν».

— Τ' άκουσες; Έλα, να μη χάνουμε καιρό! Τό πρωί κιόλα πρέπει να φεύγουμε για την Άθήνα. Είνε μοναδική εύκαιρία που δέν πρέπει να χάνουμε.

— Μά, βρε εύλογημένη για... — Μά και μου δέν έχει. Αυτή είνε δουλειά όπως τη θέλαμε και δέν άπαιτεί και περισσότερα κεφάλαια απ' όσα έχομε.

Βιαστικά, βιαστικά, έπούλησαν τά επίπλα, έτοιμασαν τά μπαούλα τους και μια και δυό μπαρκάρανε για την Άθήνα.

Δέν έχασαν καιρό. Άπ' τό ξενοδοχείο στά γραφεία τής έφημερίδος που είδαν την είδοποίησι.

Ο διαχειριστής τόν όποιον ήρώτησαν σηκωσε τά μάτια και τους κύτταξε πριν με μεγάλη όπορία. Έπειτα όμως ύψωσε άδιαφόρος τους όμους και τους έδωσε την διεύθυνσι.

Λιγάκι άνησυχού για κείνο τό κύταγμα τού διαχειριστού τραβήξαν για την όδόν που βρισκότανε τό σπίτι. Ήταν άλήθεια στό Κέντρο τής πόλεως. Στην πλατεία του Κάνιγγος κοντά.

Όρατο έξω τερικό.

Ένα πράγμα μονάχα τους έκανε έντύπωνιν. Τό κόκκινο φαναράκι που ήταν άπό πάνω απ' την πόρτα.

Μά δέν άνησύχσαν. Θά ήτανε φαίνεται της μύδας, γιατί και σε κάνα δυό άλλα σπίτια δίπλα είχαν τό ίδιο. Και έκτύπησαν τό κουδούνι. Μιά δούλα, άραπίνα πελωρίων διατάσεων, τούς άνοιξε. Τους κύτταξε καλά-καλά, σαν τόν διαχειριστή τής έφημερίδος, έσήκωσε κι' αυτή σαν κι' εκείνον τους όμους άμα τής είπαν τί γύρευαν, και τους ώδήγησε άπάνω στό σαλόνι. Έκει, κάποια έκκληξις τους περιέμενε που έκανε τόν κύρ Ισίδωρο να χαμηλώση ντροπαλός τά μάτια και τό τρυφερόν του ήμισυ να γυρίση να τόν κυτάξη λοξά. Δυό κορίτσια με πολύ βαμμένα τά μάγουλα, με μια κονη πουκαμισά μονάχα, κάμπιζαν ξαπλωμένα στον καναπέ. Ήταν τό προσωπικό τής πανσιόν, που άνέφερε ή είδοποίη-

ΣΦΑΙΡΑ

Η φιλολογική

Διασκεδάξει

ΣΦΑΙΡΑ

ΤΕΡΠΕΙ

δι' όλους

εύχαριστεί

Μάθε το!

Άϊ, μά τί θέλεις πιά από μένα; τί τριγυρίζεις πάντα έμπρός μου πλάσμα άμαρτωλό; Καλά σ' άντάμωσα κάποτε στό δρόμο μου και σε συντρόφευσα. Άϊ και; τί μ' αυτό; ήταν μια στινιμή, μια σκιά, μια μελανιά μέσ' στό βιβλίο τής ζωής μου. Κ' έσβυσε! Άλλη τώρα συντροφείο στό δρόμο. Άλλη. Άκούς; Πής έσύ, πέθανες για μένα; μάθε το; πέθανες!

Λυκ. Κουσουλάκος

ΑΝΘ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΝΟΡΑ ΛΕΩ

Ό,τι άβρόν και ό,τι χάριεν και ό,τι κρημύν έχει να επιδείξη ή έλληνική επιθεώρησις. Η καλλιτέχνης Νόρα Λεώ τού θίνσου Γονίδη, με τους ώραίους χορούς της, με την δροσεράν φωνήν της, με την άφθάστου χάριτος ξενότροπον προφοράν της εις την πρόζαν προκαλεί καθ' έκαστην έσπέραν τά ένθουσιώδη χειροκροτήματα τού έκλεκτού κοινού όπερ παρακολουθεί τάς παραστάσεις τού θιάσου τού δημοφιλούς Γονίδη.

σις τής έφημερίδος. Άμα είδαν τόν κύρ Ισίδωρο με τό μακρό του παλτό και τό μιραμπό καπέλλο χωμένο ως τ' αυτιά να έξηγη στην χοντρή κυρία που πωλούσε την πανσιόν τόν σκοπό τού έρχομού του έσκασαν κάτι γέλοια, που έκαναν την Λαυρεντίτσα να καταλάβη επί τέλους σε τί σπίτι ειρίσκοντο και να τακιστή να κατέβη τη σκάλα, ενώ ο κύρ Ισίδωρος θυμωμένος γύριζε κι' έλεγε στα κορίτσια:

— Νά χαθίτε κακοαναθρεμμένα! παληοκόριτσα!..

Αυτός ο κακομοίρης δέν είχε πάρει ακόμα Τό Διαβολάκι

ΚΑΝΑΠΕΔΕΣ τραπεζαρίας και γραφείων σοβαροί στού Ζωσιμά, Καλαριώτου 22.

— ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ —

Για νά ριχτούνε τών άνδρών τών φαύλων χονδρικών, να και... «Γυναικείος Όμιλος σοσιαλιστικός!...» Σάν γίνουν δ' άλληλέγγνα τού ντεκολτέ τά γούστα, θά άνυψωθί ή ήθική συγχρόνως με τή φούστα!

Τό γυναικείο ζήτημα έτσι θά ξεδιαλύνη κι' ο Όμιλος» σιγά-σιγά τους κόμπους του θά λύνη!... Άλλά και τό εργατικόν έλύθη τέλος πάντων, μη ύπαρχόντων εργατών και όλων.. πλουτησάντων!

Άπήργησαν κ' οι φοιτηται απ' τά μαθήματά του, και έμπουκοταρίστηκε ο Σοφοκλής κι' ο Πλάτων. Και τώρα, τί είδους ένδική οικοδομή να γίνη που δέν θά βγάξη τούβλα πλιά τό... «φλογερό καμίνι»;

Άν τύχη και τους μιμηθούν και ή άρσακειάδες, θά ίδης σεργιανοθήλικους να έχομε μελεάδες! Μπορεί να κάνουν άναμιξ κανένα συνδικάτο και όλα να τά ρίξουνε άλληλεγγώς κάτω!...

Ο Κλεάνθης

Γιατί κακιά;

Θυμάσαι; Στο γεφύρι ήταν που σε πρωτόειδα μιάν ήλιοπερίχυτη μέρα. Φορούσες κοντά φουστανάκια κ' έρριχνες πετράδια στό νερό... Κ' έγώ σ' έβλεπα—πόσο κοντά ήταν τά φουστανάκια σου!—Σ' έβλεπα, σ' έβλεπα... ήταν τόσο κοντά τά φουστανάκια σου!... Και σ' έπλησίασα! Μά σύ, κακιά μικρή, φοβήθηκες κ' έτρεξες να φύγης! Μά γιατί φοβήθηκες, γιατί, σκληρό κορίτσι;

Την άλλη μέρα πάλι σε είδα στό πηγάδι που πότιζες τά προβατάκια σου. Λίγο νερό σου ζήτησα σά διψασμένος που ήμου. Μά σύ μ' άγριοκόνταξες κι' άφησες να φανούν τά μυτερά δοντάκια σου, πιό λευκά και πιό χιονάτα απ' τά κάτασπρα τά προβατάκια σου... Μά νερό δέν μουδούσες! Κι' όμως διψούσα, σκληρή, διψούσα και δέν μουδούσες... Κι' όχι μόνο αυτό: άλλα κ' έφυγες!

Μά αυτή τη φορά έτρεξα κ' έγώ ξωπίσω σου φωνάζοντας: «—Κακιά! Λίγο νερό σου ζήτησα: νεράκι τού Θεού, μ' άρνείσαι;» Και μ' άπεκρίθης: «— Τό πηγάδι είνε μπροστά σου και δέν πίνεις;» Και δέν έστρεψες τό προσωπάκι σου όταν μου τόπες... Μά ως τόσο ήταν κοντά, πολύ κοντά τά φουστανάκια σου, κι' έγώ ήμου από πίσω σου και σ' έβλεπα μπροστά μου! να μπροστά μου, όπως και τό πηγάδι ήταν μπροστά μου, κι' όμως νερό δέν μπορούσα να πιώ...

Π. Φάλληρον Ηλ. Παναγιωτόπουλος

Εξην αναφορά

— Λαμβόνου τ'ν τιμή να σ' αναφέρου, κυρ άπουλοχάε ότ' πές τού βράδ' έξ-ιπτά έπαξιωματικοί, τόν αριθμόν τέσσερις, ξεήλθον λάθρα κι' ύπούλους τού Στρατόνους κι κατηνθύνησαν σ'ν παραθαλασσίους μύρλαν, κι' έσπασαν κ' ιτσάκισαν ούλα τά πάντα κσι-δα πέρα.

— Δε σ' λείου ώρε ζαγά', άνθρωπος είση κι' σύ κι' έχ'ς τού φυσικό σ' τού λάττωμα, δε σ' άπαγορευί' κι κανός. Πήγνι, κράχτηνι αυτήν την κυρά κι' πές τ'ς άξιουσιπώς κι' ιντόνους:—Όρή' σ' κινάω μια μύρλα, ένα κ'νιάκ, μια πιναρίτσα στραγάλια, μ'σό ξερολούκουμο ή ό,τι άλλο του θέλ'ς ισύ! Κι' κειν' ιν τού άμα κι' παρηυδεις θ' άνοιξ' τού χε'σό τ'ς τού στοματάκι κι' θά σ' πει: Άετι σά πέρα κ' έφτανα. Η Πατριδα σούδωκι τού ξίφους για τ'ν Πατρις, ούόχι να π'ρουβολεις κατά τού φιλησούχου πλήθονος κι' διη παραθαλασσίους!

Σελένιτσα Poor yong man

Προσεχώς: Τά Δίδωμα τής Άμορτίας